

Sanitaris al peu del canó

L'Emma Bonamaisó

L'Emma Bonamaisó amb uns companys a l'Hospital Trueta

Entrevistes fetes entre els mesos de maig i juny

Emma Bonamaisó (28)

Es va graduar en Psicologia per la Universitat de Barcelona i va realitzar el Màster en Psicologia clínica i medicina conductual a la Universitat Autònoma de Barcelona. Actualment és resident de segon any de Psicologia Clínica a l'Institut d'Assistència Sanitària (Hospital Santa Caterina, Salt), després d'haver obtingut una plaça PIR (Psicòleg/a Intern/a Resident) el febrer del 2019. Durant aquesta pandèmia ha estat oferint suport psicològic a pacients infectats de Covid-19, familiars i professionals a l'Hospital Trueta de Girona.

Quins canvis s'han aplicat al Trueta per afrontar la pandèmia?

Normalment jo no treballa al Trueta, per tant no puc explicar exactament quins canvis de funcionament o de gestió es van produir. El més evident, a part de les mesures de seguretat, va ser que es van multiplicar les UCIs per poder oferir atenció a totes les persones que es trobaven infectades de Covid-19 i en estat crític. També

es va canviar la localització d'alguns serveis, ja fos de planta o directament a centres externs com a l'Hospital Santa Caterina.

Com s'ha hagut d'adaptar el personal sanitari al nou escenari?

Crec que el personal sanitari ha hagut de fer un esforç importantíssim per adaptar-se a aquesta situació, ja que era i continua sent un context estressant i amb continus canvis. S'han trobat davant d'una situació on han experimentat un augment del sentiment d'incertesa, por, i en alguns casos d'impotència, no només en l'àmbit laboral (canvis en el protocol, dificultat del tractament o falta de material de protecció a l'inici), sinó també havent de gestionar la mateixa angoixa i por personalment (por al contagi, connectar emocionalment amb la solitud que podien experimentar els pacients, etc.). Crec que és important valorar també el personal de neteja, administració i tots els treballadors dels hospitals que han hagut de fer un esforç extra perquè la feina es pogués continuar fent amb la màxima normalitat i eficàcia possible.

En què consistia exactament la teva feina?

El meu equip s'ocupava del suport psicològic a persones ingressades a la UCI, als familiars d'aquests i als professionals, tant pel grup com individualment. Algunes de les situacions que abordàvem era l'acompanyament familiar en un final de vida, comunicació de males notícies, gestió de l'estrès i l'angoixa de professionals, pacients i familiars. Treballàvem dins un equip multidisciplinari i de forma coordinada amb metges/esses i infermers/es. A més, quan era necessari, ens coordinàvem amb l'equip de psicologia clínica d'atenció primària perquè les persones amb qui tractàvem rebessin suport durant més temps i se'ls fes un seguiment. Com a professionals, formàvem part d'un equip de suport psicològic més gran on ens dividíem en diferents subequips per tal de millorar l'atenció: una part va fer suport a l'Hospital de Figueres, una altra a l'Hospital Santa Caterina i l'altra part a l'Hospital Trueta.